

वर्षिष्ठायूपादक्षिणभागे वितष्टमतष्टासिं द्वादशं यूयं निदधाति स्थापयति न तु निखनतीति सूत्रार्थः ॥ यूयदेवत्यम् हे यूय पृथिव्यामिष ते तव लोकः आश्रय-
स्थानमित्यर्थः । ननु पशवो वै यूयमुद्भयन्तीति श्रुतेः [३. ७. ३. ४.] यूये पशुना भ-
वितव्यमित्यत आह ते तव आरण्योऽरण्ये भवोऽरण्यसंबन्धी पशुः वने वर्तमा-
नः पशुस्तवैवेत्यर्थः ॥ ६ ॥

II. a. उपावीरसि । b. उप देवान्देवीर्विशः प्रागुरुशिजो वद्वितमान् । देवं
त्वष्टर्वसु रम रुव्या ते स्वदन्ताम् ॥ ७ ॥

का° [६. ३. ११.] उपावीरसीति तृणमादयेति ॥ हे तृणविशेष त्वमुपावीरसि
उप समीपमवति गृह्णीत्युपावीः यद्वा उप समीपेऽवस्थितोऽवति रक्षतीत्युपा-
वीः पशोर्द्वितीयः सखा त्वमसीत्यर्थः ॥ का° [६. ३. ११.] तेन पशुमुपस्पृशत्युप दे-
वानिति । गृह्णीतेन तृणेन पुरस्तात्प्रत्यञ्चं स्थितं पशुं स्पृशेदिति सूत्रार्थः ॥ देवी-
र्विशः पशवो देवानग्नीषोमादीनुप प्रागुः उपगृह्णतु दैव्यो वाऽऽता विशो यत्प-
शव इति श्रुतेः । इण् गतावित्यस्माच्छन्दसि लुङ्ङिष्ठ इति [पा° ३. ४. ६.] का-
लमात्रे लुङ् इणो गा लुङीति [पा° ३. ४. ४५.] गदिशः । किम्भूतान्देवान् उशि-
जो मेधाविनः यद्वा रुवींषि कामयमानान् वद्वतीति वद्वयः अतिवद्वयो वद्वि-
तमास्तान् यजमानं स्वर्गं प्रति प्रापयतां देवानां मध्ये श्रेष्ठतमानित्यर्थः । एवं प-
शून्प्रार्थ्य त्वष्टारमाह हे देव हे त्वष्टः त्वं वसु पशुलक्षणं धनं रम रमयः रुन्द-
स्युभयेति [पा° ३. ४. ११७.] शपोऽप्यार्धधातुकसंज्ञवाणिचो लोपः । एवं त्वष्टार-
मुक्त्वा पुनः पशुमाह हे पशो ते तव रुव्या रुवींषि स्वदन्ताम् स्वद स्वादऽआ-
स्वादने स्वादूनि भवन्तु यद्वा रुवींषि स्वदन्तामास्वादयन्तु देवा इति शेषः पूर्व-
वणिचो लोपः ॥ ७ ॥

रेवती रमधं बृहस्पते धारया वसूनि ।

c. ऋतस्य वा देवरुविः पार्शेन प्रतिमुञ्चामि धर्षा मानुषः ॥ ८ ॥

रयिर्धनं क्षीरादि यासां ता रेवत्यः लिङ्गवचनव्यत्ययः रेवतः रेवतो हि प-
शव इति श्रुतेः [३. ७. ३. १३.] हे रेवतः क्षीरादिधनवतः पशवो यूयं यजमानगृहे